

РЕШЕНИЕ

№ 1171

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 14.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **587** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано по жалба и уточняващи жалби на Д. С. Д. срещу Заповед № РВТ22 РА50-199 от 6.12.2022г на Главен архитект на район В., СО , с която на основание Заповед № СОА-21- РД09-455/22.03.2021 г, на кмета на Столична община и в съответствие с т.1 от Протокол № 44 от 1.12.2022г на РЕСУТ, чл. 134, ал. 2, т.2 вр с чл. 136 ал.1 от ЗУТ е одобрено:

Изменение на план за регулация за УПИ ХХІІІ-810 и УПИ ХХІV-873 за образуването на нови УПИ ХХІІІ-810 и УПИ ХХІV-873 – за ЖС по зелени линии, цифри, знаци, надпис и щрихи, кв. 27 м. кв Д., район В., [населено място] съгласно приложен проект към заповедта

с искане за прогласяване нищожността ѝ, евентуално да се отмени като незаконосъобразна.

Твърди процесуални нарушения и материална незаконосъобразност. Не бил правил искане за изменение на ПУП относно собствения си имот, не бил прехвърлял собствеността му. Не бил редовно уведомен за Заповедта от 9.08.2022г с която е разрешено на осн чл. 135 ал.3 ЗУТ да се изработи проект за изменение на ПР. Процесната заповед била немотивирана и нецелесъобразна и водела до лишаване от правото му на владение и ползване на прехвърлената част от имота му. Излага, че пороците в кадастралната карта от 2011 г –погрешна имотна граница са довели до незаконосъобразност на процесната заповед. Поддържа грешки в кадастралната карта

Ответникът – Главен архитект на район В., СО чрез процесуалния си представител в съпроводително писмо, в писмен отговор и в с.з. оспорва жалбата като неоснователна. Излага, че с процесното изменение не се променя правното положение на собствеността, а само се привеждат регулационните линии в съответствие с установената в кк имотна граница. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна С. Ц. М. в писмен отговор и в с.з чрез процесуалния си представител излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Претендира разноски.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и ги обсъди в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление вх. № РВТ22-ТП00-78 от 19.08.2022г /л.23/ от С. Ц. М. с искане за одобряване на проект за изменение на действащия ПУП- изменение на плана за регулация ПУП-ИПР в обхвата на УПИ ХХІІІ-810 и УПИ ХХІV-873 кв. 27 м. кв Д., район В., ПИ с идентификатор 68134.1977.873 и ПИ 68134.1977.810 по КККР на район В., одобрена със Заповед РД 18-3 от 11.01.2011г на ИД на АГКК. Внесени са заповед № РВТ22 РА50-125 от 9.08.2022г /л. 80/ на гл.архитект на район В. за разрешаване изработването на проект за ИПР, документи за собственост, скици.

След като съобщението за изготвения проект до Д. Д. се е върнало в цялост като непотърсено, поради което е залепено на място на неговия ПИ 68134.1977.810 и на информационното табло в сградата на район В. и след изтичане законоустановения срок за депозиране възражения, проектът е разгледан от заседание на РЕСУТ който е взел решение обективизирано в т.1 от Протокол № 44 / 1.12.2022г /л. 46 от делото/ с което е предложил на гл. архитект да одобри процесния проект за изменение на ПР.

На 6.12.2022 г. главният архитект на район В. СО, е издал оспорената в настоящото производство заповед с която регулационни граници на УПИ ХХІІІ-810 и УПИ ХХІV-873 кв. 27 м. кв Д., район В., се привеждат в съответствие с границите на ПИ с идентификатор 68134.1977.873 и ПИ 68134.1977.810 по КККР на район В., одобрена със Заповед РД 18-3 от 11.01.2011г на ИД на АГКК.

Жалбоподателят се легитимира въз основа на представените документи за собственост като собственик на УПИ ХХІІІ-810 кв.27 м. кв. Д., нанесен с идентификатор 68134.1977.810 по КККР на район В., одобрена със Заповед РД 18-3 от 11.01.2011г на ИД на АГКК. При тези данни, безспорно попада в кръга на заинтересованите лица по смисъла на чл. 131, ал.2 т.1 от ЗУТ, жалбата е подадена в законоустановения срок, процесуално допустима е и следва да се разгледа по основателност.

По делото е допуснато изслушване на СТЕ, дадена е възможност на жалбоподателя да заплати определения депозит и постави допълнителни задачи по допуснатата СТЕ, относими към спора. Д. Д. не се е възползвал от предоставената му възможност и в писмената защита от 13.02.2024г заявява, че не е необходимо изслушване на СТЕ. Предвид горното, съдът ще постанови акта си въз основа на наличните по делото доказателства.

Налице е активна процесуална легитимация за оспорване на процесния акт от жалбоподателя като собственик на засегнат от изменението УПИ ХХІІІ-810

кв.27 м кв. Д.. Въпросът за спазена процедура и компетентност на административният орган е относим към произнасянето по основателност.

Съгласно чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, съдът извършва служебна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, визирани в чл.146 от АПК - дали е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, в съответствие с приложимите материално-правни разпоредби и с целта на закона. Липсата на която и да е от предпоставките за законосъобразност на административния акт води до незаконосъобразност на акта и е основание за отмяната му.

Предвид, че жалбоподателят твърди нищожност на административния акт, която не се ограничава във времето следва преди всичко да се отбележи, че Според правната доктрина незаконосъобразността има две проявни форми - нищожност и унищожаемост. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответния акт е нищожен и в кой случаи е унищожаем. Подходът при разграничаването им е конкретен за всеки отделен случай в зависимост от допуснатото нарушение. Съгласно безпротиворечивата константна съдебна практика, липсата на компетентност на органа при издаване на акта и неспазването на предписаната от закона форма, винаги сочат на нищожност на акта, докато нарушението на административно-производствените правила и материалния закон, както и неспазването на целта на закона, следва да се преценяват във всеки конкретен случай, относно това по какъв начин се отразяват на волеизявлението на административния орган. Прието е, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки, непоправими недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което не пораждаат правни последици. Основанията за прогласяване на нищожност на административните актове са: липса на компетентност; липса на форма; пълна липса на правно основание; невъзможен предмет; несъществуващ адресат и др.

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първият случай се обявява неговата нищожност, а в другия-административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени-т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува,

при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване неговата нищожност.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му съгласно § 1 ал.3 от ДР на ЗУТ правомощия, видно от т.б.12. вр с т.б.10.1 от заповед № СОА21-РД09-455/ 22.03.2021г на Кмета на Столична община. / л.21 и сл/. и в рамките на отредената му териториална компетентност.

Не е налице и порок във формата на акта който да обосновава неговата нищожност. Същият е издаден в писмена форма и съдържа необходимите реквизити съгласно чл.59, ал.2 от АПК.

Актът е мотивиран с фактически и правни основания, като ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал, включително и чрез препращане в съдържанието му към приложените документи по преписката, което е допустимо съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) според което не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение, и е възможно мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, като с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. Ето защо, изпълнени са изискванията за форма на административния акт.

От описаната по-горе подробно фактическа обстановка, свързана с издаването на заповедта е видно, че в хронологичен ред е спазена и предвидената в закона процедура. Изработеният проект е разгледан и приет от РЕСУТ след изпълнение на процедурите по обявяване и изтичане срока за възражения. Проектът е изпратен на гл. архитект на район В., който съгласно предоставените му правомощия го е одобрил с обжалваната заповед. Правото на защита на жалбоподателя по никакъв начин не е нарушено, тъй като в хода на съдебното производство не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Не са налице нарушения на процедурата по издаването на оспорената заповед, които да обуславят извод за нищожност, нито пък формална /процесуална/ незаконосъобразност.

Не са налице основания за обявяване на нищожност на процесната заповед, тъй като с оглед изложеното по-горе същата е издадена от компетентен орган, в предписаната за това писмена форма. Не е налице превратно упражняване на власт, защото процесната заповед е допустима от закона, който предвижда ред за издаването ѝ. При издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. Поради изложеното, законосъобразността на оспорения акт, ще следва да се преценява съобразно съответствието му с материалния закон.

В случая процедурата е започнала по искане на лице по чл.131 от ЗУТ., С. Ц. М. собственик на УПИ XXIV-873 кв. 27 м. кв Д., представляващ ПИ с идентификатор 68134.1977.873 след издаването на Заповед № РВТ 22 РА50-125 от 9.08.2022г с която на осн . чл. 135 ал.3 ЗУТ е разрешено да се изработи проект за

изменение на ПР с териториален обхват УПИ ХХІІІ-810 и УПИ ХХІV-873 кв. 27 м. кв Д., район В., ПИ с идентификатор 68134.1977.873 и ПИ 68134.1977.810 по КККР на район В., одобрена със Заповед РД 18-3 от 11.01.2011г на ИД на АГКК, обявена на информационното табло на СО, район В.. /л. 83 и 84 от делото/. Безспорно и както твърди жалбоподателят издаването на заповед за разрешаване изработването на проект за изменение на ПР на осн. чл. 135 ал.3 ЗУТ е предварителна процедура, предварителен етап, който подготвя същинското производство по одобряване проект за изменение на ПУП и е условие за издаването на заповед от вида на процесната с която се одобрява изменението на ПР. Заповедта издадена на осн чл. 135 ал.3 от ЗУТ подлежи на самостоятелен съдебен контрол за законосъобразност. Д. Д. твърди, че за заповедта от 9.08.2022г с която е разрешено изработването проект за изменение на ПР узнал случайно през м. април 2023г след издаването на процесната заповед. /л. 200 и сл./ Няма твърдения обаче, че същият е упражнил правото си на обжалване на тази заповед, тоест че е образувано съдебно производство по оспорването ѝ в което съдът проверява и допустимостта на оспорването с оглед неговата срочност. Факта, че тази заповед издадена на осн чл. 135 ал.3 ЗУТ не е била оспорена от Д. Д. се установява и от приложената на л. 82 от делото извадка от ел. система на СО, НАГ в която изрично е посочено, че не е оспорена. При това положение към датата на издаване на процесната заповед е налице влязла в сила заповед с която на осн чл. 135 ал.3 от ЗУТ е разрешено изработване проект за изменение на ПР с посочения по-горе териториален обхват, и която е условие за провеждане същинското производство по изработване на проект за изменение на ПУП, завършващо с процесната заповед. След като няма твърдения от жалбоподателя, а и е удостоверено от адм орган /л. 82/, че заповедта с пр. основание чл. 135 ал.3 ЗУТ не е обжалвана, органът правилно предвид заявлението на заинтересованата страна С. Ц. за одобряване на проект за изменение на действащия ПУП- изменение на плана за регулация е процедирал процесното изменение на ПР.

За пълнота, дори и да се приеме, че заповедта по чл. 135 ал.3 ЗУТ не е влязла в сила, както твърди жалбоподателят, то следва да се посочи, че разрешението за изработване на проект за изменение на ПУП - ПР по чл. 135, ал. 3 от ЗУТ представлява акт, в производството по издаването на който, компетентния орган извършва преценка относно допустимостта на предвидената устройствена процедура и с акта си определя териториалния обхват на разработката, устройствените показатели за изменение, правното основание за допуснатото изменение. С издаване на разрешението приключва предварителната фаза от производството по одобряване на плана, като последицата от постановяването на този акт е спиране прилагането на действащия устройствен план в частта, за която се отнася съгласно чл. 135, ал. 6 от ЗУТ. Самото производството по изменение на ПУП, част от което е заповедта по чл. 135, ал. 3 от ЗУТ, приключва със заповедта за одобряването му от компетентния орган, която и заповед в процесният случай е предмет на оспорване по това съдебно производство. В този случай, т. е. след издаване на окончателния акт за одобряване на проекта за изменение на ПУП, даденото разрешение, с което е допуснато изработването му, губи своето самостоятелно правно значение. То притежава такова значение само докато производството пред органа е висящо с оглед на спиране прилагането на действащия устройствен план. Ето защо, след като процедурата е финализирана, то за заинтересованите лица, с оглед защита на техните права и интереси, е налице правната възможност да оспорят крайния акт. Затова и

ненадлежното им уведомяване и невъзможността им да обжалват заповедта по чл. 135, ал. 3 от ЗУТ, не съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила по издаване на последващата заповед за одобряване на проекта за ПУП - ПР, доколкото заповедта по чл. 135, ал. 3 от ЗУТ губи самостоятелното си правно значение и подлежи на проверка в производството по обжалване на окончателния акт. Защитата срещу допустимостта на устройствената процедура, конкретните основания за изменение на ПУП и одобрените с него предвиждания се осъществява чрез оспорването на акта за одобряване на плана. (в този смисъл е и актуалната практика на касационната инстанция, дадена напр. с РЕШЕНИЕ № 4936 ОТ 10.05.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 7645/2022 Г., II ОТД. НА ВАС, Решение № 4190 от 04.05.2022 г. на ВАС по адм. д. № 970/2022 г., II о.).

Като материално правно основание за издаване на оспорената заповед е посочен чл. 134, ал. 2, т.2 от ЗУТ, а именно влезлия в сила ПУП се изменя при изменение на кадастрален план или при одобряване или изменение на кадастрална карта в урегулирана територия имотните граници на поземлените имоти не съвпадат с регулационните или е установена непълнота или грешка в кадастралната карта, използвана като основа за изработване на подробен устройствен план;

Процесното изменение е процедирано, за да се постигне съвпадение между регулационните и кадастрални граници, за което е приложима разпоредбата на чл. 134, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Във връзка с доводите на жалбоподателя, че не бил правил искане за изменение на ПУП относно собствения си имот съдът отбелязва, че в тази хипотеза не е необходимо съгласието на жалбоподателя за одобряване проект на процесното изменение на плана за регулация, тъй като се основава на чл. 134, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, където не се изисква съгласие на всички собственици на засегнатите УПИ, поради което липсата на съгласие на Д. Д. за процесното изменение на регулационна граница между неговия имот и имота на заинтересованата страна не е основание за материална незаконосъобразност на оспорения акт. Относно доводите му, че не бил прехвърлял собственост от имота си, то одобрените по реда на ЗКИР кадастрални карти и кадастрални регистри, основание за процесното изменение имат декларативно действие, от тях не произтичат промени във вещноправния статут на имотите. Затова при евентуална непълнота или грешка в кадастралната карта и в изработения въз основа на нея подробен устройствен план, действителният собственик не губи правото си на собственост върху частта от имота, която неправилно е заснета към друг имот. /ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 8 ОТ 23.02.2016 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 8/2014 Г., ОСГК НА ВКС/.

От приетите по делото доказателства се установява, че действащата кадастрална карта е одобрена със заповед № РД 18-3 от 11.01.2011г. Регулационният план за м. кв Д., район В., действащ и понастоящем е одобрен с Решение 4 т.2 по Протокол № 21 от 19.02.2001г на СОС. Кадастралната карта е одобрена впоследствие, след регулационния план за местността. Одобрената през 2011 г. кадастрална карта е основание за изменение на

устройствения план (план за регулация) съгласно чл. 134, ал. 2, т. 2 ЗУТ. Процесното изменение на ПУП-ИПР засяга регулационни линии между УПИ ХХІІІ-810 и УПИ ХХІV-873 кв. 27 м. кв Д., район В., които се привеждат в съответствие с границите на ПИ с идентификатор 68134.1977.873 и ПИ 68134.1977.810 по КККР на район В., одобрена със Заповед РД 18-3 от 11.01.2011г на ИД на АГКК по зелени линии, цифри, знаци, надпис и шрихи съгласно приложения проект. В случая, изменението на действащия регулационен план, на вътрешната регулационна граница на УПИ ХХІV-873 към контактното УПИ ХХІІІ-810 е в съответствие с отразените граници по ККР на ПИ с идентификатор 68134.1977.873 и ПИ 68134.1977.810. На проекта за ПУП /л. 50 от делото/ се вижда разликата между регулационните граници по ПУП и кадастралната граница според одобрената КК. С процесната заповед тази разлика е преодоляна. Жалбоподателят не твърди, че процесното изменение не съответства на отразеното в КК, а излага доводи /л. 226 и сл. допълнение към жалба от 8.06.2023г/, че пороците в КК от 2011г – погрешна имотна граница са довели до незаконосъобразност и на оспорената заповед. Тоест, отразените погрешно граници в КК са довели и до отразена погрешно регулационна граница по настоящата заповед. Изменението на соченото основание по чл.134 ал.2 т.2 от ЗУТ изисква регулационните линии да съвпадат с имотните граници по одобрената КККР от 2011г. С оспорената заповед регулационните граници са прокарани по кадастралните граници, установени с кадастралната карта. Това обстоятелство не се оспорва. Дори и евентуално да е имало някаква грешка както твърди жалбоподателя в кадастралната карта, административният орган е длъжен да съобрази имотната граница по влязлата в сила кадастрална карта и съобразно това да постанови и регулационната линия. Всички доводи и възражения относно грешки и непълноти в КК са неотнормими в настоящото производство и могат да бъдат предмет на обсъждане в производство по изменение на КК, по арг от чл. 51, ал. 1, т. 2 от ЗКИР, според който кадастралната карта и кадастралните регистри се изменят при установяване на непълноти или грешки по см на § 1, т. 16 от ДР на ЗКИР. Евентуално допуснати грешки в КК не могат да бъдат отстранени в настоящото производство, предвид предвидената специална процедура в ЗКИР за изменение на КККР поради грешка или непълнота.

Както се посочи съгласие на всички собственици на УПИ, предмет на изменението, законът не изисква в хипотезата на процедираното по посочената правна норма изменение, а доводите, касаещи оспорване собственост са ирелевантни в настоящето производство. След евентуално решаване на спора за собственост по исков ред и при одобряване на ново изменение на кадастралната карта с корекция на установеното с влязлата в сила през 2011 г. заповед положение на кадастралните граници, е допустимо изменение на ПР по същия ред. /Р № 9013 ОТ 11.07.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 3083/2017 Г., II ОТД. НА ВАС и др./

С процесното изменение несъответствието между регулационната

граница по действащия ПУП от 2001г и по одобрената КК през 2011 /влязла в сила/ е преодоляно. Отразената нова регулационна граница между УПИ ХХIV-873 и УПИ ХХIII-810 е в съответствие с границите на ПИ с идентификатор 68134.1977.873 и ПИ 68134.1977.810 по кадастралната граница на действащата КК, одобрена през 2011 г., което сочи на съответност на правното основание по чл. 134, ал. 2, т. 2 ЗУТ, визирано в заповедта, на фактическото изменение, визирано в графичната част. Процесното изменение е процедирано, за да се постигне съвпадение между регулационните и кадастрални граници, за което е приложима разпоредбата на чл. 134, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Евентуални грешки в КК не следва да се обсъждат в настоящото производство и биха били отстранени по предвидения в ЗКИР ред. Адм. орган в хипотезата на чл. 134 ал.2 т.2 ЗУТ е длъжен да съобрази отразената в КК граница по която да постанови регулационната линия. Доколкото устройственото планиране на регулационните граници на имотите следва да съответства на данните от кадастъра, административният акт е издаден и в съответствие с целта на закона. Параметрите на одобрения с процесната заповед план съответстват на изискуемите съгласно ЗУТ, подзаконовите актове по прилагането му, съответстват на ОУП на СО и на ЗУЗСО. Поради това жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Относно разноските:

С оглед изхода от спора, жалбоподателят няма право на разноски по делото. На ответника по арг. от чл. 143, ал. 3 АПК, се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Заинтересованата страна претендира разноски, поради което и по арг. от чл. 143 ал.4 АПК има право на такива. В случая обаче, по делото няма доказателства за заплатено адв. възнаграждение на адв. А. /в договора за правна защита и съдействие на л.116 е посочено само „договорено възнаграждение“ по банкова сметка, като няма отразено, че сумата е внесена. Към списъка с разноски на л. 518 от делото също не са приложени доказателства за заплащането на адв хонорар /въпреки, че е посочено като приложение/. За да се присъди сумата, се изисква същата да е реално внесена, а не само договорена. След като няма доказателства по делото за заплатен адв. хонорар от заинтересованата страна, такъв не следва да се присъжда. Законът изисква сумата да е внесена, а не само договорена.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба и уточняващи жалби на Д. С. Д. срещу Заповед № РВТ22 РА50-199 от 6.12.2022г на Главен архитект на район В., СО.

ОСЪЖДА Д. С. Д. да заплати на Столична община юрисконсултско

възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: